

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 271/07-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. októbra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť R. S., t. č. vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. J. G., T., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5 Tpo 37/2007 zo 4. septembra 2007 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. septembra 2007 doručená sťažnosť R. S., t. č. vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. G., T., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Tpo 37/2007 zo 4. septembra 2007.

Sťažovateľ uviedol, že uznesením vyšetrovateľa Úradu justičnej a kriminálnej polície Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Nitre (ďalej len „úrad justičnej a kriminálnej polície“) sp. zn. KRP-16/OVK-NR-2006 z 8. marca 2006 bolo proti nemu vznesené obvinenie pre trestný čin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov a prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. b), c) a d) a ods. 3 písm. c) Trestného zákona. Sťažovateľ uviedol, že do väzby bol vzatý na základe uznesenia Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 4 Tp 34/2006 z 10. marca 2006. V tejto súvislosti dodal, že uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Tp 138/07 zo 17. augusta 2007 mu bola tretíkrát predĺžená lehota trvania väzby, čo potvrdil aj krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tpo 37/2007 zo 4. septembra 2007.

Sťažovateľ je toho názoru, že krajský súd uvedeným uznesením porušil jeho základné právo podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy. Argumentoval tým, že v sťažnosti proti prvostupňovému rozhodnutiu poukázal na všetky skutočnosti, ktoré považoval za nezákonné a ktorými sa ani pri treťom predĺžení lehoty trvania väzby krajský súd nezaoberal, hoci v danom prípade už mal „*veľmi citlivo zvažovať záujem na osobnej slobode jednotlivca v protiklade so záujmom spoločnosti*“.

Sťažovateľ uviedol, že v prípade tohto tretieho predĺženia lehoty trvania väzby krajský prokurátor Krajskej prokuratúry Nitra (ďalej aj „krajský prokurátor“ a „prokurátor“) vo svojom návrhu argumentoval potrebou vykonania výsluchov svedkov. V tejto súvislosti sťažovateľ vyslovil názor: „*K tomuto je potrebné uviesť, že títo svedkovia mohli byť všetci vypočutí už v čase, keď sa čakalo na dožiadania o právnu pomoc a aj po ich doručení bol dostatočný čas na ich vypočutie. K výsluchom nedošlo len a len v dôsledku nečinnosti orgánov činných v prípravnom trestnom konaní. Poukaz prokurátora na výsluch svedka J. M. uskutočnený dňa 25. 5. 2007 zo zákonného predpokladu nemôže obstať a to jednak z dôvodu, že od 25. 5. 2007 bol dostatok času na vypočutie ďalších svedkov za predpokladu, že by boli využité všetky prostriedky na zabezpečenie svedkov (napr. predvedenie a pod.), a jednak z dôvodu, že výsluch tohto svedka mohol byť vykonaný nie dňa 25. 5. 2007, ale podstatne skôr, napr. rok predtým. Poukaz na výsluch tohto svedka zo dňa 25. 5. 2007 a odôvodňovanie potreby vykonania ďalších úkonov okolnosťami zistenými týmto*

výsluchom, je z pohľadu sťažovateľa zavádzaním súdu“. Sťažovateľ taktiež považoval za právne irelevantné, aby návrh krajského prokurátora na predĺženie lehoty trvania jeho väzby bol odôvodnený aj skutočnosťou, že vo veci konajúci vyšetrovateľ a jeden z troch obhajcov spoluobvineného čerpali riadnu dovolenku. Sťažovateľ súčasne vyslovil názor: „*Toto pritom nie je dôvod na predĺženie lehoty trvania väzby podľa § 76 ods. 2, 4 Tr. por. spočívajúci v obťažnosti veci a ani v inom závažnom dôvode.*“

Podľa názoru sťažovateľa rozhodnutie súdu prvého stupňa o predĺžení lehoty trvania jeho väzby do 5. novembra 2007 neobsahuje ani jeden zákonný dôvod a podľa judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) „*odôvodňovanie predlžovania väzby donekonečna obťažnosťou veci nie je možné*“. Okrem toho sťažovateľ uviedol: „*Takto sa dokonca stalo, že dôvody, pre ktoré žiadal predĺžiť väzbu prokurátor a dôvody, pre ktoré väzbu predĺžil súd, sú celkom iné, z čoho je potrebné vyvodiť záver o nezákonnosti rozhodnutia. Súd nemôže nahrádzať činnosť orgánov činných v prípravnom trestnom konaní vlastnou iniciatívou... Odôvodnením splnenia podmienky vyžadovanej ustanovením § 76 ods. 2 posl. veta Tr. por. v tom smere, či prepustením na slobodu bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania sa súd vôbec nezaoberal.*“

Vo vzťahu k namietanému uzneseniu krajského súdu sťažovateľ uviedol, že jeho námietkami sa krajský súd v podstate nezaoberal, ale odkázal na rozhodnutie okresného súdu. Sťažovateľ zároveň vyjadril názor, že v namietanom uznesení krajský súd priznal, že prietahy v konaní sú a že z tohto rozhodnutia sa medzi riadkami dá vyčítať, že väzba sa ďalej predlžovať nebude a že aj v tomto prípade bola predĺžená len „*s prižmúrením oka*“. Sťažovateľ teda napadnutému uzneseniu vytýkal, že z neho nevyplýva vzťah na jednej strane medzi skutkovými zisteniami a úvahami, akými sa súd pri hodnotení dôkazov riadil a právnymi závermi krajského súdu na strane druhej. Zároveň uviedol, že sa nevysporiadal s jeho argumentáciou obsiahnutou v sťažnosti a taktiež s tým, z čoho v jeho prípade vyplýva hrozba zmarenia alebo sťaženia dosiahnutia účelu trestného konania. Sťažovateľ zároveň vyjadril názor, že v namietanom uznesení sa krajský súd vôbec nezaoberal otázkou, čo ovplyvnilo dĺžku vyšetrovania.

Sťažovateľ v sťažnosti poukázal aj na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Savič proti Slovenskej republike, v ktorom Slovenská republika niesla medzinárodnoprávnu zodpovednosť okrem iného aj za to, že súd sa nezaoberal písomnou argumentáciou obsiahnutou v sťažnosti iného sťažovateľa. V tejto súvislosti sťažovateľ argumentoval aj nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 135/04 z 10. júna 2004.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 37/2007 zo 4. septembra 2007 bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, namietané uznesenie zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a zaviazal ho zaplatiť mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 150 000 Sk, ako aj náhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy

podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v posudzovanom prípade ide o krajský súd rozhodujúci o predĺžení lehoty trvania väzby) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 198/07).

Podstatou sťažovateľovej námietky je tvrdenie, že uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 Tpo 37/2007 zo 4. septembra 2007, ktorým bola jeho sťažnosť proti prvostupňovému rozhodnutiu o predĺžení lehoty trvania väzby do 5. novembra 2007 zamietnutá, nemá oporu v zákone a nie je dostatočne odôvodnené, čo podľa jeho názoru znamená porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu je zrejmé, že z práva nebyť vo väzbe z iného ako zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu vyplýva priama spojitosť zákonného väzobného dôvodu s rozhodnutím sudcu alebo súdu nielen pri vzatí

do väzby, ale aj počas jej trvania. Obvinený môže byť do väzby vzatý a v nej držaný len z tých zákonných dôvodov, ktoré sú uvedené vo výrokoch súdnych rozhodnutí (III. ÚS 7/00, III. ÚS 77/05).

V prípadoch, keď sa ústavný súd zaoberal možným porušením základného práva na osobnú slobodu v zmysle čl. 17 ústavy rozhodnutím súdu konajúceho o zákonnosti väzby, konštatoval, že otázka, či je väzba zákonná, má byť vyriešená nielen s poukazom na vnútroštátny zákon, ale aj na znenie Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) [III. ÚS 79/02, III. ÚS 77/05].

Dohovor vo svojom čl. 5 zakotvuje právo na slobodu a bezpečnosť. Je evidentné, že čl. 17 ústavy a čl. 5 dohovoru sa svojím obsahom týkajú osobnej slobody jednotlivca. Rozdielom v znení týchto článkov je použitá terminológia, keď čl. 5 dohovoru výslovne priznáva právo či nárok súvisiaci s osobnou slobodou, zatiaľ čo čl. 17 ústavy takéto termíny nepoužíva, ale stanovuje jasné limity pre štát v prípade zásahoch do osobnej slobody jednotlivca. To však neznamená, že z čl. 17 ústavy nevyplývajú práva alebo oprávnenia konkrétnej osoby, naopak, tieto práva sú tam zakotvené, ale je nutné vyvodzovať ich výkladom.

Z hľadiska čl. 5 ods. 4 dohovoru má osoba vo väzbe právo na preskúmanie hmotných a procesných podmienok väzby, ktoré sú určujúce pre posúdenie jej zákonnosti. Požiadavka preskúmania hmotných podmienok znamená povinnosť preskúmať okolnosti svedčiacie pre a proti väzbe a rozhodnúť s poukazom na právne kritériá, či sú dané dôvody opodstatňujúce väzbu, ako aj prepustiť osobu na slobodu, pokiaľ také dôvody neexistujú (napr. rozsudok Schiesser v. Švajčiarsko zo 4. decembra 1979).

Na základe uvedeného je potrebné konštatovať, že z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho trvania väzby. Zákonnosť väzby je zároveň determinovaná aj skutkovými okolnosťami, ktoré by svojou podstatou mali dať ratio decidendi (nosné dôvody) na uplatnenie vhodného

zákonného ustanovenia. S touto konštatáciou úzko súvisí aj obsah základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy.

Z obsahu sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že krajský prokurátor spracoval 7. augusta 2007 návrh na predĺženie lehoty trvania sťažovateľovej väzby do 5. novembra 2007. Svoj návrh odôvodnil potrebou vykonania výsluchov konkrétnych svedkov a konfrontácií medzi svedkami, ako aj medzi svedkami a sťažovateľovým spoluobvineným. Zároveň uviedol, že potreba vykonania uvedených procesných úkonov s výnimkou výsluchu jednej svedkyne (K. V.) nebola známa od začiatku vyšetrovania, ale vyplynula až z výsluchu svedka, ktorý sa uskutočnil 25. mája 2007. Krajský prokurátor v návrhu zároveň poukázal na to, že začiatkom júla sa vyšetrovateľ dvakrát snažil vykonať naplánované úkony, ktoré sa však neuskutočnili z dôvodu nedostavenia sa všetkých predvolaných svedkov. Okrem toho prokurátor konštatoval, že tieto úkony sa budú môcť vykonať až v mesiaci september 2007, čo odôvodnil aj čerpaním dovolenky vyšetrovateľom a obhajcom spoluobvineného. Krajský prokurátor súčasne uviedol, že dôvody sťažovateľovej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku stále trvajú a vzhľadom na rozsah procesných úkonov, ktoré je potrebné vo veci vykonať, hrozí, že prepustením sťažovateľa na slobodu by bolo zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania.

K návrhu krajského prokurátora sa vyjadril sťažovateľ prostredníctvom svojho obhajcu listom zo 16. augusta 2007, pričom v ňom prezentoval obdobné odmietavé stanovisko k ďalšiemu predĺženiu väzby, aké vyplýva aj z ústavnej sťažnosti. Poukázal na to, že spomínané výsluchy svedkov mohli byť vykonané skôr, napríklad v čase, keď sa čakalo na vybavené dožiadania o právnu pomoc z Maďarskej republiky, prípadne mohli byť vykonané prostredníctvom využitia inštitútu predvedenia svedka a podobne. Zároveň uviedol, že odôvodňovanie návrhu na predĺženie lehoty trvania väzby aj čerpaním dovolenky vyšetrovateľom a obhajcom spoluobvineného považuje za právne irelevantné.

Na základe toho rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 1 Tp 138/07 zo 17. augusta 2007 tak, že sťažovateľovi predĺžil lehotu trvania jeho väzby do 5. novembra 2007. Okresný súd v uznesení stručne uviedol obsah návrhu krajského prokurátora, ako aj argumenty obhajcu sťažovateľa a spoluobvineného proti ďalšiemu trvaniu väzby, pričom dospel k záveru, že návrh na predĺženie lehoty trvania väzby je dôvodný. Okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil obtiažnosťou vyšetrovanej veci, k pretrvávaniu väzobných dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku uviedol, že vzhľadom na to, že sťažovateľ a spoluobvinený sú stíhaní pre obzvlášť závažný zločin, existuje dôvodná obava, že sa budú ukrývať na neznámom mieste, aby sa tak vyhli trestnému stíhaniu a trestu a súčasne poukázal na spôsob páchania trestnej činnosti, podľa jeho názoru odôvodňujúci možnosť, že sťažovateľ so spoluobvineným budú v nej pokračovať.

Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť, v ktorej sa pridržiaval svojho vyjadrenia k návrhu krajského prokurátora na predĺženie lehoty trvania väzby zo 16. augusta 2007.

O sťažnosti sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu rozhodol 4. septembra 2007 na neverejnom zasadnutí krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tpo 37/2007 tak, že ju zamietol. V odôvodnení poukázal na rozhodnutie okresného súdu o predĺžení lehoty trvania väzby do 5. novembra 2007 a uviedol podstatné argumenty sťažovateľa proti svojmu ponechaniu vo väzbe, ktoré sú totožné s vyjadrením jeho obhajcu k návrhu krajského prokurátora zo 16. augusta 2007, ako aj s jeho námietkami predstretými v ústavnej sťažnosti.

V namietanom uznesení krajský súd konštatoval, že sťažnosť sťažovateľa bola neopodstatnená a že sudkyňa pre prípravné konanie pri rozhodovaní o návrhu krajského prokurátora na predĺženie lehoty trvania sťažovateľovej väzby postupovala v súlade s príslušnými ustanoveniami § 76 Trestného poriadku, z ktorých relevantnú časť aj citoval. Krajský súd v uznesení uviedol aj podstatnú časť návrhu krajského prokurátora odôvodňujúcu predĺženie väzby, v rámci ktorej prokurátor poukázal na potrebu vykonania svedeckých výpovedí, konfrontácií a preštudovanie vyšetrovacieho spisu v záujme meritórneho ukončenia prípravného konania.

Krajský súd v závere napadnutého uznesenia vyslovil: „*V posudzovanej veci aj podľa názoru krajského súdu nebolo možné doposiaľ skončiť vyšetrowanie, a to vzhľadom na obtiažnosť vyšetrowanej veci, ktorá je náročná na skutkové zistenia i s poukazom na tú skutočnosť, že vyšetrowateľ spolupracoval aj s orgánmi polície Maďarskej republiky. V súvislosti s preskúmaním ďalšej dôvodnosti trvania väzby u obvineného R. S., sťažnostný súd síce dospel k totožnému záveru ako sudkyňa pre prípravné konanie, že táto v nemennom rozsahu naďalej trvá tak, ako je to uvedené i v príslušných rozhodnutiach súdov I. a II. stupňa, t. j. v zmysle ustanovenia § 71 odsek 1 písmeno a), písmeno c) Trestného poriadku, avšak na margo orgánu prípravného konania dôrazne pripomína, že vo veci je potrebné naďalej konať bez zbytočných prieťahov tak, aby prípravné konanie mohlo byť ukončené najneskôr v lehote predĺženej súdom, t. j. do 5. 11. 2007.*“

Ústavný súd je toho názoru, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 315/05).

Ústavný súd konštatuje, že z uznesenia krajského súdu vyplýva, ktoré skutočnosti tvorili podklad pre jeho rozhodnutie, akými ustanoveniami zákona sa riadil a k akému právnomu záveru odôvodnenému skutkovými okolnosťami dospel. V sťažnosti sťažovateľ krajskému súdu vytýkal, že sa nevysporiadal s jeho námietkami smerujúcimi voči návrhu krajského prokurátora, v ktorom potrebu predĺženia väzby prokurátor odôvodnil aj čerpaním dovolenky vyšetrowateľom a obhajcom spoluobvineného. V tejto súvislosti však ústavný súd poukazuje na to, že krajský súd opodstatnenosť ďalšieho trvania väzby ani v náznakoch neodôvodnil čerpaním dovolenky vyšetrowateľom a obhajcom spoluobvineného. Tento názor krajského prokurátora si krajský súd neosvojil, dokonca v závere výrazne upozornil orgány činné v trestnom konaní na konanie bez zbytočných prieťahov tak, aby prípravné konanie skončili najneskôr v lehote predĺženej súdom, teda do 5. novembra 2007. Z uvedeného postoja krajského súdu je evidentné, že túto okolnosť nepovažoval za právne

významnú, čím sťažovateľovi dal odpoveď na otázku, či uvedený dôvod možno považovať za akceptovateľný pre ďalšie trvanie väzby. Aj ústavný súd je toho názoru, že čerpanie dovolenky či už orgánom činným v trestnom konaní alebo obhajcom obvineného, či inou procesnou stranou, nemôže zohrať úlohu pri rozhodovaní súdov o zákonnosti väzby. Je nepochybné, že uvedený názor sa odzrkadlil aj v rozhodnutí krajského súdu.

Keďže úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd, nemôže zasahovať do ich skutkových a právnych záverov, ak ich z danej perspektívy možno pokladať za udržateľné. A práve aj v tomto smere sa rozhodnutie krajského súdu z hľadiska sťažovateľovej námietky o neexistencii zákonných dôvodov ďalšieho trvania väzby javí ako akceptovateľné. Pri odôvodnení ďalšieho trvania sťažovateľovej väzby do 5. novembra 2007 sa krajský súd stotožnil s vyjadrením krajského prokurátora o potrebe doplnenia dokazovania. Krajský súd síce nezaujal postoj vo vzťahu k sťažovateľovej námietke o možnosti vykonania týchto úkonov v skoršom časovom období, ale potreba ich vykonania v súčasnosti, a to aj s prihliadnutím na charakter trestnej činnosti a doterajšiu dĺžku väzby (od 10. marca 2006), sa nejaví byť nereálna.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa týkajúcu sa toho, že krajský súd v dôvodoch napadnutého rozhodnutia odkázal na odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia, ústavný súd uvádza, že spôsob takejto formulácie odôvodnenia z hľadiska jeho preskúmateľnosti považuje za prípustný, pretože obsah predchádzajúcich rozhodnutí je dotknutým stranám známy ich oznámením, prípadne môže byť známy využitím inštitútu nazretia do spisu (obdobne III. ÚS 241/07).

Po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovateľ uviedol v predmetnej sťažnosti, sa ústavný súd nedomnieva, že by z tohto rozhodnutia vyplývala jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvôľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Ústavný súd sa vzhľadom na uvedené skutočnosti nedomnieva, že by skutkové alebo právne závery krajského súdu

bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak nezlučiteľné s označenými článkami ústavy.

Sťažovateľ tvrdil, že namietaný prípad je totožný s vecou vedenou na ústavnom súde pod sp. zn. III. ÚS 135/04 (nález z 10. júna 2004) a vecou Savič c. Slovensko (správa Komisie z 20. mája 1998 č. 28409/95). Ústavný súd však uvádza, že v označených prípadoch síce došlo k porušeniu práva sťažovateľov tým, že príslušné súdy sa nezaoberali ich argumentáciou smerujúcou proti ďalšiemu trvaní väzby, ale súčasne tieto súdy vo svojich rozhodnutiach argumenty sťažovateľov vôbec nepredostreli. Tým navodili klamný dojem, že sťažnosti sťažovateľov vôbec neboli odôvodnené, a preto ani nebolo potrebné sa s ich konkrétnou argumentáciou vyrovnáť. Z uvedeného je zrejmé, že sťažovateľov prípad nie je s uvedenými prípadmi analogický. Krajský súd pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia neopomenul tvrdenia sťažovateľa proti svojmu ponechaniu vo väzbe a jeho námietky jasne koncipoval. Aj keď krajský súd nedal sťažovateľovi vyčerpávajúcu odpoveď k nastoleným problémom, s prihliadnutím na to, čo ústavný súd uviedol v predchádzajúcom texte, je potrebné rozhodnutie krajského súdu ako celok považovať z hľadiska jeho preskúmateľnosti za akceptovateľné.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na to, že ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2007